

Hasičské autíčko Hasílek

Bylo jednou jedno malé hasičské autíčko, které se jmenovalo Hasílek. Autíčko žilo na veliké hasičské stanici s ostatními hasičskými autíčky, s velkými cisternami, žebříky a plošinami. A protože Hasílek málo jedl a byl pořád takový malinký, nemohl jezdit k požárům s ostatními hasičskými autíčky. Každý den musel Hasílek pracovat na stanici, kde uklízel, cvičil a staral se o ostatní hasičáky. Vždycky večer, když šel Hasílek spát, velmi rád poslouchal příběhy a zážitky ostatních hasičských aut, hlavně velikých starých cisteren, které vyprávěly vše, co zajímavého kde viděli, zažily, co mimořádného hasily a koho kdy zachránily. Hasílek miloval tato vyprávění a nemohl se ho vždy večer před spaním dočkat.

Jediné a největší přání, které Hasílek měl, byla touha, aby už mohl, stejně jako ostatní hasičská autíčka, vyjíždět k požárům a všem ostatním zásahům, aby mohl pomáhat lidem a zvířátkům, která to budou potřebovat. Noc co noc měl tak Hasílek sny o tom, jak je z něj opravdové velké hasičské auto, které vyráží hasit domečky, louky i lesy, jezdí k dopravním nehodám, zachraňovat lidi z uzamčených bytů, zaseknutých výtahů, sundávat kočičky ze stromů, když se bojí slézt dolů a pomáhat všem při povodních, kdy zaplaví voda z řeky celé město, nebo vesničku.

Místo toho, když ostatní hasičská autíčka odjela na pomoc lidem ve svém okolí, musel Hasílek každé ráno nastoupit k činnostem v hasičárně a pilně pracoval celý den. Už se však zase těšil na večerní vyprávění a příběhy velikých kamarádů hasičáků.

Jednoho dne, když zase ráno odjela všechna autíčka na své zásahy, nastoupil Hasílek k plnění svých povinností na stanici. Když tu z nenadání přiběhl do garáže Hasílkův pan velitel a volal: „Hasičská autíčka, hasičská autíčka, mám tady nějaké volné hasičské autíčko?! Potřebuju hasičské autíčko! V dračí ulici hoří domeček a musíme tam jet zachránit, co se dá!“ Hasílek se otočil na pana velitele a povídá: „Ale pane veliteli, všechna hasičská autíčka odjela plnit jiné úkoly a pomáhat lidem, jsem tu jen já a žádný jiný hasičák zde nezůstal. Ale ničeho se nebojte a jen mě k opravdovému požáru pošlete.“ Pan velitel se poškrábal za uchem, podíval se na Hasílka a pravil: „Hasílku, je to veliký požár, který může být moc nebezpečný, myslíš, že to zvládneš?“ Hasílek ani nemrkl a odvětil: „Jistě pane veliteli, jen se ničeho nebojte a klidně mě na požár pošlete. Dlouho jsem pilně cvičil, na zásahy se připravoval a nyní mohu lidem pomáhat.“ „Dobře,“ souhlasil pan velitel. „Připrav si tedy vše potřebné a spěchej do Dračí ulice, kde hoří domek pana Kouřila.“

Hasílek byl v sedmém nebi. Nemohl se dočkat, až vyrazí na svůj první opravdový zásah. V mžiku byl připraven a mohl se pustit vstříc velikému dobrodružství. Hasílkovi se vzrušením rychle rozbušila nádrž v nástavbě a klepaly rolety. Už se viděl na cestě k ohni. Během vteřinky to přišlo: otevřela se veliká vrata v garáži, rozsvítila červená barva na semaforu venku na silnici, aby ostatní auta věděla, že musí zastavit, protože bude vyjíždět hasičské auto ze stanice někomu na pomoc. Hasílek rozblikal

modré majáčky na své střeše, rozsvítil světýlka a spustil hlasitou houkačku. Úplně se chvěl a už tryskem vyrazil ven z garáže. Cítil se úžasně, chvěly se mu píсты i ventily když pádil přeplněnými ulicemi směrem k hořícímu baráčku. Ostatní auta, se kterými se Hasílek na silnici potkával, se uhýbala ke straně, kde zastavovala, aby mu nepřekážela v jeho rychlé jízdě. Přesto, že byl Hasílek ještě poměrně mladé autíčko, bylo těžké a pokaždé, kdy by muselo začít brzdit kvůli neohledupným ostatním automobilům, dalo by mu to velkou námahu a zbrzdilo by ho to na jeho cestě pomoci lidem v Dračí ulici.

Hasílek si užíval cestu a hltal každý kilometr, který urazil. Už se viděl u ohně. Svištěl jako vítr, až mu v nástavbě chrastěly proudnice a nadsakovaly žebříky. Hlasitě houkal v ulicích a dokonce i všechny děti, které si hrály v zahradách a parcích v okolí ulic, kterými Hasílek projížděl, si přestaly kopat do míčů, hezky je chytly do rukou, aby se jim balóny náhodou nezakutálely až do silnice a z dálky sledovaly houkající hasičské autíčko, které spěchalo na pomoc.

Když Hasílek dorazil do Dračí ulice, kde hořel domek, viděl už z dálky veliké plameny. Hasílek však zůstal klidný a nikterak nezmatkoval. Rychle od své nádrže natáhl hadici a začal stříkat na nebezpečně pálicí oheň. V tu chvíli si všiml, že z horního okna visí veliké bílé prostěradlo. Protože se Hasílek vždy pilně učil, aby dokázal každému pomoci, dobře věděl, že plápolající předmět z okna může znamenat pomoc, o kterou někdo uvnitř domu žádá. Proto pečlivě kouká do okna, a co nevidí. Malý pejsek se bojí vylézt ven, neboť okno bylo vysoko nad zemí. „Neboj se, pejsku, pomohu Ti,“ zvolal hlasitě Hasílek tak, aby byl dostatečně slyšet. Rychle přistavil k oknu žebřík a pejsek po něm pomalu sestupuje dolů, dokud ho Hasílek pevně nechytí a odvedl dál od hořícího domečku. „Pejsku, jsi v pořádku?“ ptá se Hasílek starostlivě. „Není v domě ještě někdo další, kdo by potřeboval mou pomoc?“ Pejsek celý vyděšený rychle se oklepal: „ne ne, už v domě nikdo není,“ štěkl. „Byla tam i kočička, která si první všimla, že začalo v domě hořet. Jenže kočka se nebála vylézt do okénka a skočit z té výšky dolů,“ pohlédl trochu zahanbeně pejsek na Hasílka. „Ale pejsku, nic se nestalo, udělal jsi to správně, počkal jsi na pomoc a zbytečně jsi neriskoval skok z výšky,“ pochválil pejska Hasílek. „Jenže já se chtěl schovat pod postýlku mého páníčka, který nebyl doma, ale kočička mi to zakázala a řekla, že musím čekat u okna, abych mohl dýchat čerstvý vzduch, dát o sobě vědět a počkat na pomoc.“ Pejsek se bál, že mu bude Hasílek hubovat za to, že se chtěl před ohně schovat, ale Hasílek se usmál a povídá: „To nic, pejsku, už jsi v pořádku a kočička Ti dobře poradila. Jistě si teď budeš navždy pamatovat, jak se máš správně zachovat, pokud by ses opět dostal do nebezpečné situace. Nikdy se nesmíš schovávat, ale naopak dát o sobě vědět a čekat na pomoc.“

Poté už Hasílek bez problému zvládl uhasit celý domeček a dočkal se mnohých pochval od všech, kteří ho při jeho náročné práci viděli. Když bylo vše bezpečně uhašené, mohl se pejsek i kočička vrátit zpět do domku. Hasílek se vrátil zpátky na svou hasičskou stanici, kde už na něho čekal pan velitel. „Hasílku, slyšel jsem o Tvém dnešním zásahu. Konal sis velmi dobře a prý jsi i zachránil pejska přímo

z hořícího domu. Jsem na Tebe velmi pyšný a zasloužíš si odměnu! Necháš se teď pořádně omýt a doplníš si vše, co jsi dnes použil. Musíš být připraven na další možný zásah. Od dnešního dne se totiž stáváš pravým hasičským autíčkem a budeš vyjíždět vždy, kdy to bude potřeba.“ Pro Hasílka to byla nejlepší zpráva, jakou si jen mohl přát. Čekal na ni tak dlouho a konečně se dočkal. S velikou úlevou zajel do mycího boxu a nechal se, na rozkaz pana velitele, pořádně omýt. Však si to také zasloužil. Byl velice unavený, ale zároveň šťastný.

Když se konečně vrátil do své garáže, mohl si konečně oddychnout. Ani si nestihl všimnout, že už se venku téměř setmělo a z krásného jasného dne se pomalu stal večer, ve kterém se ujala vlády paní tma, která navíc posela nebe spoustou hvězdiček. Všechna hasičská autíčka už se mezi tím vrátila zpátky do garáže hasičské stanice, a většina z nich ani netušila, jaké veliké dobrodružství autíčko Hasílek dnes prožilo. Hasílek se nemohl dočkat, až to všem bude moci vyprávět. Jen se uvelebil na svém obvyklém místěčku, uprostřed garáže, mezi velkými cisternami, žebříky a plošinami, kde se vždy cítil v pohodlí a bezpečí, začal vyprávět o svém prvním opravdovém zásahu, který dnes prožil. Líčil, jak pan velitel chtěl nějaké hasičské auto, které může ihned vyjet na pomoc, a jak zde byl jen Hasílek, jak pana velitele přemlouval a on mu nakonec dovolil k požáru jet. Vzpomínal, kterak děti mávali podél silnic a jak statečně bojoval s plameny i na to, jak pomohl pejskovi, který stál u okna a čekal na pomoc. „Ty jsi ale statečné hasičské auto,“ povídala jedna velká stará cisterna, která stála nedaleko Hasílka. „Jsme na Tebe všichni velmi pyšní a doufáme, že i nadále budeš takhle pilně pracovat, abychom se na Tebe vždy mohli spolehnout“. Hasílek se cítil jako v nebi, také všem musel oznámit, jak ho pochválil pan velitel a stalo se z něho opravdové hasičské auto, které bude vyjíždět na všechny požáry, nehody a události, u kterých bude potřeba. Všechny ostatní hasičáky pochvalně a uznale pokyvovaly kabinami a pomrkávali majáky, neboť to Hasílkovi přály a byly rády, že se z něho stal jejich plnohodnotný kamarád a kolega. Jak tak Hasílek vyprávěl všechny podrobnosti svého velikého zážitku, pomalu mu únavou začaly pohasínat majáčky a netrvalo dlouho, Hasílek tvrdě usnul a spinkal a spinkal a spinkal.....